ALEGERE PROFITABILĂ

PETER F. HAMILTON

Traducere din limba engleză

ALEXANDRA DĂNILĂ

Există o expresie veche: a vota cu picioarele. Povestirea care urmează ne poartă într-o Anglie tulbure din viitorul apropiat și, grație unei invenții uimitoare, ne oferă o demonstrație îngrijorătoare a sensului acestei ziceri...

Prolificul scriitor britanic PETER F. HAMILTON a publicat în *Interzone*, *In Dreams*, *New Worlds*, *Fears* și altele. În 1993 a debutat cu romanul *Mindstar Rising*, care a cunoscut două urmări rapide: *A Quantum Murder* și *The Nano Flower*. Primele trei romane ale lui Hamilton nu au atras prea mult atenția, cel puțin în SUA, dar situația s-a modificat spectaculos prin publicarea *următorului* său roman, *The Reality Dysfunction*, o uriașă space opera modernă (care a trebuit să fie împărțită în două volume pentru a fi publicată în Statele Unite), abia începutul unei trilogii copleșitoare ca dimensiuni și sferă de cuprindere: *Night's Dawn* (în curs de apariție la Editura Nemira). Primul volum a fost urmat de altele la fel de consistente și ambițioase (au ajuns, de asemenea, în fruntea listelor de bestselleruri ale genului): *The Neutronium Alchemist* și *The Naked God*. Trilogia *Night's Dawn* l-a plasat pe Hamilton între principalii protagoniști ai subgenului The New Space Opera, aflat în expansiune, alături de autori ca Dan Simmons, Iain Banks, Paul McAuley, Gregory Benford, Alastair Reynolds și alții. A cunoscut un succes îndeajuns de mare pentru a-i apărea un ghid al universului complex din trilogie, *The Confederation Handbook*, genul de carte cu tiraj redus, în rarele situații când se publică. Celelalte cărți ale lui Hamilton sunt romanele *Misspent Youth* și *Fallen Dragon*, culegerea de povestiri *A Second Chance at Eden* și nuvela *Watching Trees Grow*. Romanul *Pandora's Star* (*Steaua Pandorei*, Editura Tritonic, 2007). Cel mai recent roman este *The Dreaming Void*. Hamilton a avut texte în Antologiile Dozois 15 și 18.

Subsemnatul, Bradley Ethan Murray, mă oblig, începând de astăzi, 1 ianuarie 2003, să țin deschisă o gaură de vierme spre planeta Noul Suffolk, timp de doi ani, pentru ca toți oamenii cumsecade din acest Regat Unit să poată trece în deplină libertate pentru a o lua de la început într-o lume nouă. Am luat o astfel de măsură cunoscând trista realitate că instituțiile și conducătorii țării noastre ne-au dezamăgit complet.

Cei care caută să se elibereze de apăsarea și neputința care chinuie Regatul Unit sunt bine-veniți să o facă, respectând următoarele condiții:

1. Cetățenia presupune responsabilitate.

2. Monocultura de pe Noul Suffolk se va baza pe cea engleză.

3. Forma de guvernământ va fi republica democratică.

4. Guvernul este obligat prin lege să ofere următoarele servicii susținute din taxe cetățenilor:

a. Menținerea legii și ordinii, prin intermediul unei forțe de poliție și a sistemului judecătoresc independent. Toți cetățenii au dreptul la proces cu juriați pentru delicte majore.

b. Serviciu naționalizat de asistență medicală, de care vor beneficia toți cetățenii în mod egal. Nu vor fi permise spitale și clinici particulare, cu excepția medicinei de înfrumusețare.

c. Educație universală de la ciclul primar până la niveluri cele mai avansate. Nu vor fi permise școli private. Părinții cu copii în ciclul primar și gimnazial vor fi majoritari în conducerea școlii, având și putere de decizie asupra bugetului. Toți cetățenii au dreptul la o educație pe măsura capacităților.

d. Asigurarea și întreținerea unei infrastructuri civile de bază care va cuprinde drumuri, căi ferate și utilități publice.

5. Guvernul nu va interveni și nu va restricționa viața cetățenilor. Atât timp cât nu vor aduce daune celorlalți sau statului, aceștia au dreptul să facă și să spună orice.

6. Cetățenii nu au dreptul de a deține și folosi arme.

JANNETTE

Era ziua în care Tony Blair urma să depună mărturie în cazul Hutton. Emisiunea *Azi*, de la Radio Patru, transmitea mesaje pline de înfrigurată nerăbdare, provocându-și adversarul să le înfrunte acuzațiile în văzul lumii, încrezători că o va da în bară. În Irak, localnicii atacaseră de mai multe ori în acea noapte rămășițele contingentului armatei britanice. Și am uitat să îi cumpăr Frosties lui Steve.

– Nu vreau musli! a scuipat cu acel dispreț veritabil pe care numai copiii de șapte ani îl pot simți.

Dacă și conducătorii sindicatelor ar fi fost la fel de hotărâți în confruntarea cu reducerea abisală de buget făcută de Gordon Brown.

– Îți fac bine, am spus din inerție.

După șapte ani, te-ai aștepta să nu mai fac astfel de greșeli strategice cu propriul meu fiu.

– Mamă! Sunt niște căcăreze de porumbel, a spus batjocoritor, când nu i-am mai turnat în bol.

Olivia, surioara lui, începu să chicotească la auzul cuvântului NSP. Măcar ea se juca cu iaurtul natural fără să comenteze.

– Nu se spune, nu se spune, intonă apoi.

– Atunci ce vrei? l-am întrebat.

– Un cheesburger cu mult cașcaval de la McDonald's.

– Nici gând!

Știu că o spune numai ca să mă enerveze, dar impulsul e prea puternic să îi rezist. Eram iarăși mama cea rea. Poate nu ar trebui să îi dădăcesc atât. Acum parcă aș fi Colin.

– Ce zici de pâine prăjită? am întrebat.

– Ok.

Nu-mi venea să cred că a fost așa de ușor. Dar s-a așezat la masă și a așteptat cu o mutră îngâmfată. Doamne, ce seamănă cu Colin în ultima vreme. Oare de asta devine așa imposibil?

– Ce-i aia *merepe?* întrebă Olivia

La *Azi* trecuseră de la împunsăturile împotriva inamicului public numărul unu la demonstrația de la Stanstead.

– Mișcarea pentru responsabilizare publică, am spus. Acum terminați micul dejun. O să ajungă tata. *Atâta îi trebuie să nu ajungă.*

Am pus pâinea prăjită în fața lui Steve și el a împroșcat prea multă miere deasupra. Lipiciul auriu s-a prelins pe masă. Amândoi au tăcut dintr-odată și s-au apucat să mănânce repede, de parcă așa i-ar fi grăbit venirea.

Ușa din spate a apartamentului rămăsese deschisă, în speranța că va intra aer mai rece. Vara era al naibii de fierbinte și uscată. Aici în Islington briza mătura străzile de parcă ar fi fost curente de aer deșertic.

– *Ieeeeeeeec*, exclamă Steve, ținându-se de nas în timp ce plescăia mai departe pâinea prăjită din gură.

Trebuia să recunosc, mirosul adus de vânt nu era deloc plăcut. Olivia se strâmbă exasperată.

– E oribil, mamă. Ce-i asta?

– Cineva nu și-a legat bine sacii de gunoi.

Mormanul din colțul pieței De Beauvoir devenea absurd de mare. Pe măsură ce mai mulți saci erau aruncați deasupra, cei de la bază se spărgeau. Emisiunile de la SkyNews și News24 arătau mereu imagini de aici în comparație cu Iarna Nemulțumirii din '79.

– Când o să-i ducă? întrebă Steve.

– O dată la două săptămâni.

Deși auzisem șoptindu-se pe la colțuri că zece la sută din armată dezertase, și asta înainte să fie obligați să asigure detașamente pentru întreținerea orașului și a serviciului de pompieri, să păzească închisorile, să asigure service-ul pentru centralele electrice și să invadeze Irakul. Vom fi norocoși dacă mormanul dispare după o lună. Zilele trecute văzusem un șobolan cât o pisică. Întotdeauna am crezut că asemenea rozătoare sunt doar o legendă urbană.

– De ce nu duc gunoiul ca înainte? întrebă Olivia.

– Nu mai sunt destui oameni, draga mea.

– Dar pe străzi sunt sute de oameni care nu fac nimic toată ziua. E înfricoșător câteodată. Nu-mi mai place în parc.

Într-un fel, avea dreptate. Nu era vorba de lipsă de oameni, ci de bani, de felul înspăimântător în care lira scădea la cursul valutar. Toată lumea se întreba ce se va întâmpla la bilanțul veniturilor din taxe și impozite. În mod oficial, taxele colectate de Trezorerie au scăzut cu doar zece la sută de când *gunoiul* ăla de Murray și-a deschis găoaza aia rasistă și fascistă de vierme. Nimeni nu credea. Firesc, primul lucru pe care l-a făcut trezoreria a fost să reducă ajutoarele sociale, cu Brown la Westminster recomandându-le consiliilor *să reducă pierderile.* Ce glumă jalnică. Guvernul central spunea asta de cincizeci de ani încoace – pentru că nu e niciodată vina lor.

Era o modalitate imbatabilă de a convinge în sfârșit Regatul Unit să semneze pentru acceptarea monedei euro. Aveam disperată nevoie de o monedă care să nu fie așa de influențată de trădători. Dar, subit, Franța și Germania ne împiedicau intrarea. Cei mai mari vinovați când venea vorba de a încălca înțelegerea de stabilitate bugetară. Jigodiile.

Măcar o dată Colin a apărut la timp. A cântat melodia aia neghioabă a lui cu soneria și cei doi copii au țâșnit de la masă întâmpinându-l cu țipete. Făceau la fel când eu apăream la el acasă să-i iau? N-aș prea crede.

A intrat în bucătărie, purta o bluză de trening la modă, jeanși curați, iar cârlionții șateni erau atent aranjați. Uram vechea zicală care spunea că bărbații devin mai chipeși pe măsură ce îmbătrânesc. Se pare că se mențin destul de bine după treizeci de ani. Colin nu pusese pe el nici jumătate de kilogram de când se apucase de jogging și mergea iar la sală. Probabil că afurisitei ăleia de doișpe ani cu care trăia nu-i plăcea un burdihan de la prea multă bere. *Naiba s-o ia de treabă, oare de ce tot ce gândeam suna de parcă aș fi fost o scorpie ordinară?*

O luase pe Olivia sub braț și o învârtea.

– Hei, mi-a strigat, ai văzut-o pe fiică-mea pe undeva?

Ea chicotea ascuțit:

– Tati, tati! în timp ce era răsucită.

– Oprește-te. De-abia a mâncat.

– Se face. A lăsat-o jos și a primit un pupic fericit.

– Haide atunci, a bătut din palme îndemnându-i să se pregătească. Fiți gata. Plec în cinci... patru... trei...

Amândoi au alergat jos să-și ia rucsacurile.

– Cum o mai duci?

– Mai bine ca niciodată.

Am aruncat o privire obosită spre masa din bucătărie și dezordinea de pe ea – în spate, pe mobilă trona mizeria, iar chiuveta era tot plină de vase nespălate.

– Dar tu? Tot sluga bogătașilor?

Fața i s-a înăsprit brusc, în felul în care se întâmpla mereu când era nevoit să explice încet și cu atenție câte ceva care i se părea de la sine înțeles.

– Acum trebuie să lucrez la un spital al Asociației Britanice de Ajutor. E singurul mod în care pot câștiga destui bani, după ce avocatul tău m-a curățat în mascarada aia sexistă de proces.

Era cât p-aci să mă lase cu gura căscată – eu eram mereu cea care făcea comentariile usturătoare. El era dl Rațiune în orice situație.

– Ah, da, sigur, am spus, credeam că e vina mea.

A schițat un mic zâmbet victorios plin de îngâmfare, care obișnuia să mă enerveze la culme.

– La ce oră vrei să fie mâine acasă? a întrebat.

– După-amiază. Înainte de șase?

– Se face. Nici o problemă.

– Mersi. Îi duci undeva anume?

– M-am gândit să mergem deseară la *Pirații din Caraibe*. Recenziile au fost toate pozitive.

– Atât timp cât nu îi duci la hamburgeri.

Și-a dat ochii peste cap.

Am aruncat o privire pe fereastră, i-am văzut noul BMW 4x4 parcat pe trotuar. Porcăria aia era cât tancurile cu care armata a intrat în Basra. Nu era nimeni înăuntru.

– Merge și ea cu voi deseară?

– La cine te referi?

– La Zoe.

– Vai, ți-ai amintit cum o cheamă.

– Cred că i-am văzut numele în carnetul de note.

– Dacă vrei să știi, vine cu noi. Și-a luat liber să mă ajute. Copiii o plac, să știi. Dacă o să-ți găsești vreodată pe cineva, nu o să mă deranjeze să ieșiți cu toții.

Bine zis, Colin, încă un punct în minus pentru scorpia de fostă nevastă, mai ales cu sublinierea pe vreodată. Ce deștept ești tu!

Copiii s-au năpustit în bucătărie, trăgându-și rucsacurile pe jos.

– Gata!

– Să vă distrați, am spus, binevoitoare ca *întotdeauna*.

Zâmbetul lui Colin a pălit. A ezitat, apoi s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz. Nimic special, nu era o ofertă de împăcare, doar un gest platonic pe care nu l-am înțeles.

– Ne mai vedem, mi-a spus.

Am fost mult prea surprinsă ca să răspund. Apoi ușa s-a închis cu o bufnitură. Copiii plecaseră. Era liniște în apartament.

Aveam cincisprezece minute să ajung la autobuz. După ani de zile, mergeam la un protest. Să îmi fac vocea auzită și să se știe ce simt. Să fac ceea ce Colin ridiculiza și disprețuia. Doamne, ce bine mă simțeam.

33. Nu vor exista închisori. Condamnații își vor ispăși pedeapsa în colonii penale izolate, lucrând în folosul comunității.

34. Noul Suffolk va utiliza sistemul de măsuri britanic pentru lungime, greutate și volum. Folosirea sistemului metric este considerată delict.

35. Ofițerii de poliție vor păstra legea și îi vor aresta pe cei care o încalcă. Ofițerii de poliție nu vor pierde vremea persecutând automobiliști.

36. Cetățenii nu beneficiază de finanțare nelimitată pentru cheltuieli de judecată. Cetățenilor acuzați de un delict li se vor plăti cheltuielile de judecată și vor beneficia de un avocat din oficiu doar de trei ori în viață. Cazurile în care se vor folosi de acestea rămân la alegerea celor împricinați.

37. Este permis consumul de alcool, nicotină și alte narcotice ușoare. Cetățenii aflați sub influența acestor substanțe pot primi o pedeapsă minimă de patru ani într-o colonie penală, dacă devin un pericol pentru ceilalți (de exemplu, condusul sub influența alcoolului).

38. Legea din Noul Suffolk va fi structurată astfel încât să nu încurajeze procesele pentru daune în cauze frivole sau nesemnificative.

39. Orice avocat care aduce în fața instanței trei cazuri considerate nesemnificative este automat condamnat la o pedeapsă minimă de cinci ani într-o colonie penală.

COLIN

În timp ce parcam în fața casei, l-am văzut pe avocatul agenției de finanțare discutând cu Zoe în pragul ușii.

– Cine-i ăla? a întrebat Steve, în timp ce încercam să poziționez mașina cu spatele la remorca pentru cai.

– Un tip de la bancă, i-am răspuns. Trebuie să rezolvăm niște hârtii.

Bine că agenția nu a înfipt un semn cu „de vânzare“ în fața casei. În ultima vreme asta însemna că o să te trezești cu o cărămidă – sau altceva mai rău – zburându-ți prin ferestre.

Zoe a zâmbit și mi-a făcut cu mâna când am oprit aproape de remorcă.

– Așteptați aici, le-am spus copiilor.

Nu voiam să vadă casa goală. Azi-noapte am folosit sacii de dormit. Prinși unul de altul. Foarte romantic.

Avocatul mi-a strâns mâna și a scos un dosar cu acte pe care să le semnez. A aruncat o privire spre copiii care se îngrămădiseră la geamul mașinii, dar nu a comentat. Probabil mai văzuse așa ceva de multe ori.

Zoe a deschis ușa de la garaj și a luat prima dintre cutiile aflate pe podeaua de beton. A cărat-o în spatele BMW-ului și a pus-o în portbagaj.

Avocatul voia doar cinci semnături și gata – casa aparținea agenției. O casă cu patru dormitoare, garaj și o grădină destul de mare în Enfield, plus tot ce era înăuntru, vândută cu 320 000 de lire. Poate două treimi din ce aș fi putut scoate pe ea anul trecut. Dar a fost îndeajuns să plătesc ipoteca și să rămân cu 30 000 de lire, în mână, pe care agenția mi le plătise. Ăsta era domeniul lor, una dintre multele afaceri care apăruseră din ianuarie încoace. O companie franco-olandeză care vindea câte un pic din Anglia oamenilor care nu erau acceptați de cealaltă parte a găurii de vierme.

Cumpărasem BMW-ul cu finanțare de la service-ul auto. Fondul de pensie fusese vândut unei alte agenții specializate, cu sediul în Luxembourg – să-i binecuvânteze Dumnezeu pe partenerii noștri din UE! –, care mi-a dat 11 000 de lire. Mi-au mai rămas cărțile de credit. Am depus cereri pentru încă două, dacă încercam mai mult, programul care monitoriza tranzacțiile ar fi găsit noul model de împrumut. Dar mi-au dat un plus de 15 000 de lire pentru cheltuieli luna trecută.

Toți s-au dus pe un parteneriat într-o comunitate la care m-am înscris pe www.newsuffolklife.co.uk. Cea mai mare parte dintre materiale fuseseră trimise cu un convoi, iar toate lucrurile personale trebuia să le cărăm cu remorca. Website-ul recomanda folosirea acestui mijloc de transport, pentru că putea duce mult mai multă greutate decât o furgonetă.

Avocatul mi-a strâns mâna urându-mi noroc. I-am dat cheile și asta a fost tot.

Zoe înghesuise și ultima cutie în portbagaj. Mai rămăseseră doar patru valize. Am luat două dintre ele, aruncând o privire tristă spre casă.

– Facem ceea ce trebuie, i-am spus.

– Știu.

ReușI un zâmbet curajos.

– Doar că nu mă așteptam să fie chiar așa. Murray ne-a surprins pe toți, nu crezi?

– Cam așa. Am crescut cu o grămadă de emisiuni și filme SF și e uimitor cum vocabularul și imaginile de acolo s-au integrat în cultura modernă. În toate apăreau nave al naibii de mari, cu care zburau prin spațiu, iar căpitanii stăteau în scaunul de comandă și luau decizii de viață și moarte, trăgeau cu laserele și rachetele în monștri cu ochi de gândac. Toată lumea știa că așa va fi și în realitate. Apoi Murray a găsit o cale să deschidă gaura de vierme și nenorocitul nu vrea să spună nimănui cum se face. Nu-l condamn. Are dreptate, am folosi aiurea o astfel de tehnologie. De fiecare dată facem la fel. Doar că... asta nu e nobila traversare a neantului la care mă așteptam. Mă simt de parcă mi-aș trăda principiile.

Zoe părea stânjenită. Nu semăna deloc cu ce credea Jannette despre ea: o asistentă oarecare, nesigură pe ea, care nu ajunsese

la maturitate și pe care am reușit să o îmbrobodesc cu titlul de doctor dinaintea numelui, doar niște țâțe mari, picioare lungi, fără pic de minte. De fapt studia ca să ajungă moașă, lucru care cerea la fel de mult devotament și inteligență ca pentru a deveni doctor. Era micuță, creștetul ei de abia îmi ajungea la bărbie. Eram teribil de norocos că s-a uitat la o epavă ca mine. Iar faptul că m-a acceptat după ce aveam doi copii după mine o făcea și mai extraordinară.

– Mă referam la felul în care asta a divizat până la urmă țara, a șoptit. Tot timpul s-a vorbit despre divizarea Nord-Sud și războiul de clasă, distanța dintre bogați și săraci. Dar totul era doar ideologie, politicieni care aruncau tot felul de afirmații unul altuia la televizor. Murray a reușit divizarea cu adevărat.

Am luat-o în brațe.

– El ne-a oferit șansa pe care politicienii ne-o promit mereu, dar nu se țin niciodată de cuvânt. Dumnezeule, îți vine să crezi că am votat pentru Blair? De două ori!

A zâmbit diabolic.

– Ai fi vrut să fi votat cu tory?

– Nu îmi mai pune cuvinte în gură.

Am sărutat-o scurt, apoi am împins și celelalte valize peste cutii.

Steve și Olivia păreau neobișnuit de serioși când am urcat în mașină. Zoe le-a zâmbit de bun venit.

– Salut, copii!

– Unde mergem, tati? a întrebat Olivia.

– Vă duc să vedeți ceva. Ceva care sper să vă placă.

– Ce?

– Nu pot să vă explic. Trebuie să vedeți.

– Ce-i în remorca pentru cai? a întrebat Steve. Ți-e nu-ți plac caii.

– Un cort, am spus. Unul foarte mare. Mâncare. Panouri solare. Patru noi laptopuri, unul cu ecran lat și software de citire universal.

– Marfă! Pot să-l folosesc?

– Poate.

– Și mai ce? a întrebat Olivia entuziasmată.

– Niște jucării. O mulțime de haine noi. Cărți.

– Pentru ce sunt toate astea? a intervenit Steve.

– O să vezi.

Am pus mâna pe cheie și m-am uitat temător la Zoe. Ceea ce făceam era un pas așa de important și nu părea să existe un moment decisiv, doar un lung șir de evenimente nedeslușite care au îndreptat cu precizie lucrurile spre acest moment. Nu mă simțeam deloc vinovat că îi luasem pe copii cu noi, chiar aș fi fost un tată neglijent dacă nu îi includeam și pe ei; nu va mai exista niciodată o astfel de ocazie. Nu eram destul de prost sau de naiv să cred că Noul Suffolk va fi un paradis, dar avea *potențial* să fie ceva mai bun decât ce aveam în lumea asta. Nu am mai fi evoluat sau progresat niciodată aici, nu cu atâta istorie și inerție care ne țineau înhămați la trecut.

Cât despre Jannette... Ei, bine, în ce mă privea, credeam că nu se mai comportase ca o mamă de multă vreme.

– Hai să mergem, m-a atenționat Zoe. Am făcut alegerea demult.

Am pornit mașina și am ieșit de pe alee cu remorca supraîncărcată zăngănind în spatele nostru.

– Ce-i inelul ăla? a sărit Steve, foarte atent și perspicace.

– Ăsta? și-a ridicat Zoe degetul

– E un inel de logodnă! țipă Olivia. Vă căsătoriți?

– Da, i-am spus.

Era primul lucru pe care voiam să-l facem pe partea cealaltă.
– Mama știe?
– Nu.

62. Pentru a preveni reapariția pe Noul Suffolk a greșelilor care au fost făcute în fosta noastră țară, nu va fi permisă nici o formă organizată a religiei. Toți cetățenii trebuie să accepte că universul e un fenomen natural.

63. Pentru a preveni greșelile făcute în fosta noastră țară, tuturor membrilor partidelor extremiste și ai organizațiilor indezirabile, criminalilor, precum și altora pe care îi consider a fi adus atingere binelui obștesc le este interzis accesul prin gaura de vierme.

Exemple de grupuri și profesii indezirabile includ (dar nu se limitează doar la) următoarele:

a. Partidul Laburist
b. Partidul Conservator
c. Partidul Liberal Democrat
d. Partidul Comunist
e. Frontul Național
f. Alianța Socialistă
g. Jurnaliști de la revistele de scandal
h. Birocrați din Uniunea Europeană
i. Conducători ai sindicatelor
j. Agenți de circulație

JANNETTE

Abbey mă aștepta la gara de pe strada Liverpool. A fost un miracol că am reușit să dau de ea. Holul era inundat de oameni

cu rucsacuri. Nu părea să fie nici unul peste treizeci și cinci de ani, sau poate așa pare când te uiți la tineri de pe partea nedorită a vârstei de treizeci și cinci de ani. Și în mod sigur nu mai văzusem atâta denim într-un singur loc de la Festivalul Lecturii de la sfârșitul anilor '80. Rucsacurile lor erau imense. Nici nu știam că se fac așa mărimi.

Mă holbam uluită la tinerii care se îmbulzeau pe lângă mine. Aproape toți erau cupluri și toți aveau patch-uri cu steagul Regatului Unit pe haine sau pe rucsacuri. Nu cred că unul din zece vorbea engleză și în mod evident nu erau doar albi.

Abbey a răcnit și s-a îndreptat spre mine, făcându-și loc agresiv, ca să înainteze. Nu era o femeie mică, trecerea ei cauza o adevărată tulburare în gloata zâmbăreață. Fața ei nu-și schimba mina disprețuitoare în timp ce ei îi aruncau priviri jignite. S-a mai înmuiat când m-a îmbrățișat.

– Salut, tovarășă dragă, trenul nostru e la peronul trei.

Am urmat-o supusă în timp ce ea își croia drum prin mulțime. Insignele de pe jacheta ei ponosită zăngăneau neîncetat; una pentru fiecare cauză pe care a susținut-o vreodată sau pentru care a participat la vreun marș de protest. Regina înzorzonată a protestatarilor.

Părea că jumătate din gară voia să se urce în tren. Abbey a intrat cu forța într-un compartiment, pentru ea a-ți aștepta rândul era un concept burghez. Am găsit două locuri goale, care aveau pe ele câte o hârtie pe care scria rezervat și pe care le-a aruncat pe jos.

– Unde mai cred și ăștia că se duc, a proclamat cu voce tare, în timp ce ne așezam. Lui Murray nu-i plac sărăntocii din străinătate. În nici un caz n-o să le dea voie tuturor drogaților Europei să trăiască nirvana prafurilor sub un soare

extraterestru. O să fie săltați imediat de pe gaura lui pentru viermi burghezi.

– Restricțiile lui se reînnoiesc de la sine, am spus. Nu are de fapt liste cu toți oamenii care nu-i plac. Și chiar dacă ar avea, nu are cum să-i verifice pe toți cei care trec. E pură psihologie. Spune-le susținătorilor lui Thatcher că nici un om cu vederi de stânga nu este primit și or să se înghesuie cu sutele. În timp ce noi ăștilalți vedem cine trece de fapt și de cine scăpăm, și pe cine lăsăm în plata Domnului. Cine vrea să trăiască în lumea lor?

– Pariu că serviciile secrete i-au vândut numele noastre.

Nu puteai să o contrazici pe Abbey când era într-o astfel de dispoziție, ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmpla aproape tot timpul.

Scoase o ploscă burduhănoasă din haină și luă o dușcă.

– O gură?

M-am uitat la sticla veche și tocită, gata să refuz. Apoi mi-am amintit că n-aveam grija copiilor. Nu eram așa de proastă încât să iau o dușcă la fel de mare ca Abbey. Din fericire.

– Doamne sfinte, dar ce porcărie e asta?

– Vodcă rusească adevărată, tovarășă, a zâmbit și a mai tras un gât. Săptămâna trecută Nathan a trecut dincolo să i se alăture lui Murray, a zis cu amărăciune.

– Nathan, fratele tău Nathan?

– Doar cu ADN-ul și nici pentru asta nu bag mâna în foc. Nerodul. I-a luat cu el pe Mary și pe plozi.

– De ce?

– De ce pleacă toți? Războiul din Irak, transport public de căcat, un Bush psihopat, care se dă la Coreea de Nord, taxa auto în continuă creștere, impozitul pe proprietate.

Altfel spus, lumea reală, de asta fuge. Crede că o să trăiască într-un paradis tropical al taxelor, cu zâne care fac tot ce-i mai greu, idiotul.

– Îmi pare rău. Mama ta ce a zis? Cred că e distrusă.

Abbey a mârâit și a mai luat o dușcă.

– Zice că e bucuroasă că a plecat, că el și copiii merită un nou început într-un *loc drăguț*. Îți vine să crezi? Vacă proastă, cred că e senilă. Cine o să-i poarte de grijă, ia zi? Nu mai poate să meargă nici până la autobuz. La asta s-o fi gândit Nathan? Bineînțeles că nu, s-a luat și a plecat și m-a lăsat pe mine să strâng în urma lui, cum fac toți cei rămași.

– Știu, la Steve la școală se vorbește de clase cu șaizeci de elevi semestrul viitor. Cei din consiliu au avut întâlniri de urgență toată vara, așa că știu câți dintre cei din personal au mai rămas.

Am ezitat.

– M-a surprins foarte tare, credeam că sunt mai devotați de atât.

– Ar fi, dacă i-ar plăti cum trebuie.

– Directorul zice că trebuie să angajeze alți cincisprezece profesori până la începutul semestrului, sau nu vor putea să deschidă școala deloc.

– Cinșpe? Nu ar fi găsit atâția nici într-un an normal.

– Zice că e încrezător. Au apărut acum tot felul de agenții de plasament care aduc oameni calificați din străinătate. Viața va merge înainte aproape ca până acum după terminarea exodului.

– Extraordinar, spuse Abbey printre dinți. Exact pentru asta luptăm.

Trenul nostru a pornit din gară. Cei cu rucsacuri erau înghesuiți pe culoar, nimeni nu mai putea să se miște. Au

răsunat urale când conductorul a anunțat oprirea de la Bishop's Stortford.

Abbey a mai luat un gât și a mormăit:

– Neisprăviții.

– Nu-ți face griji, am spus. Dacă o să avem vreodată gaura noastră de vierme spre o altă lume nu-i vom lăsa pe cei de teapa lor să treacă.

– La naiba, chiar asta-i problema? a mârâit Abbey.

Furia ei era îndreptată spre mine acum, și eram destul de înfricoșată. A mai dat pe gât o gură de vodcă.

– Nu am vrea să avem o altă lume, chiar dacă am putea deschide o gaură de vierme. E o stupidă risipire de resurse, care ar putea fi folosite să-i ajute pe cei de aici. Întâi trebuie să rezolvăm problemele pe care le avem aici, începând cu Blair, violentul ăla de tory. Colonizare înseamnă imperialism. Mai degrabă trebuie să-i învățăm pe oameni să aibă responsabilitate socială.

A împuns cu un deget nesigur insigna de pe rever. Înfățișa o balenieră islandeză care era ruptă în două de un hammer cu înfățișare sovietică suspectă, dar deasupra era o insignă nouă și strălucitoare a Mișcării pentru responsabilizare publică.

– Despre asta e vorba azi. Murray nu își construiește o lume nouă, ci o distruge pe a noastră. Nu poți face așa ceva, să deschizi o ușa spre altundeva pentru că îți vine, e al dracului de revoltător. Trebuie opriți.

– Dimensiunea e problema. Nu-i poți opri pe oameni să plece, asta-i o chestie stalinistă. Doar că nu suntem pregătiți pentru un astfel de exod în masă, pe care l-a făcut posibil gaura de vierme. Emigrația spre America de Nord a fost înceată, a durat decenii întregi. Asta se întâmplă prea repede. Doi ani,

doar atâta răgaz ne dă. Nici nu e de mirare că Regatul Unit nu poate face față. Dar lucrurile se vor liniști pe termen lung.

– Putem să-i oprim, a spus Abbey cu convingere. Sunt destui oameni care vin la manifestația de azi ca să blocheze șoselele și să-i întoarcem din drum pe toți nenorociții ăia de burghezi. Murray nu s-a gândit la toate; jumătate dintre forțele de poliție au șters-o prin gaura de vierme. Puterea poporului va reveni răzbunătoare azi. Acum clasa muncitoare își va face din nou auzit glasul. Și va spune: până aici. Înțelegi.

p. Brokeri
q. Creatori și fabricanți de arme
r. Membri din Consiliul pentru promovarea artelor
s. Manageri ai fondurilor de pensii
t. Producători și actori ai tuturor serialelor TV
u. Toți cei acuzați de delicte sexuale
v. Toți cei acuzați de crime violente
w. Proprietari și manageri de call center

COLIN

Ca de obicei, pe M11 a fost oribil, o bandă compactă de trafic fioros. Apoi, aproape două ore de la M25 până intersecția cu Stanstead. Nu *chiar* ca întotdeauna, pentru că am zâmbit tot drumul. Pur și simplu nu mă mai deranja. M-am tot gândit că era ultima oară când eram nevoit să conduc pe drumurile astea, care erau doar un anacronism al anilor '90, niște găuri negre abisale înfundate. Nu voi mai ajunge acasă tunând și fulgerând că nu avem autobahn-uri sau autostrăzi cu opt

benzi ca-n America. De acum înainte, cârtelile mele vor fi rezervate dinozaurilor extratereştri cu şaişpe picioare care vor umbla prin grădină. Combiul din faţă avea pe lunetă un sticker uriaş, cu un Gordon Brown hămăind furios lângă gaura de vierme, iar dedesubt era inscripţionat *Taxă de memorie.* Văzusem tot mai multe stickere proexod în târâşul nostru spre nord. După toate lunile alea de pregătiri pe ascuns, era o uşurare să fii printre cei ca tine.

– E gaura de vierme, nu-i aşa? a întrebat Steve precaut. Acolo mergem.

– Da, am spus. O să aruncăm o privire la ce-i acolo.

– O să trecem *prin ea?* a întrebat şi Olivia, cu ochii mari şi înfrigurată de entuziasm.

– Cred că da. Tu ce zici? Dacă tot am venit până aici, o să fie distractiv.

Am văzut semnul spre campingul F2 şi am început să semnalizez.

– Dar mama zice că sunt oameni răi de partea cealaltă, spuse Steve.

– A fost ea vreodată acolo?

– Da de unde!

– Atunci nu are de unde să ştie, nu-i aşa?

Copiii s-au uitat unul la altul.

– Cred că nu, a răspuns Steve.

– Dacă nu eşti de acord cu cineva, nu înseamnă că omul ăla e rău. O să mergem să aruncăm o privire pe acolo şi vom vedea ce e adevărat şi ce nu. E corect aşa?

– Când ne întoarcem? a vrut să ştie Steve.

– Nu ştiu. Depinde cât e de frumos pe noua planetă. S-ar putea să vrem să stăm o perioadă.

Zoe se uită dezaprobatoare la mine. Am ridicat din umeri. Ea nu înţelegea, trebuie să-i iei pe copii cu binişorul când e vorba de ceva aşa de însemnat şi nou.

– Vine şi mami? s-a interesat Olivia.

– Dacă vrea, poate să vină cu noi. Bineînţeles că poate, am spus.

Zoe a şuierat exasperată.

– Va trebui să merg la şcoală? a întrebat Steve.

– Toată lumea merge la şcoală, nu contează pe ce planetă e, i-a răspuns Zoe.

– Fir-ar să fie.

– Nu se spune, chiţăi Zoe fericită.

Găsisem intrarea în parcul F2 şi am ieşit de pe drum. Era un câmp deschis, închiriat la suffolklife.co de către fermier. Sute de maşini au trecut pe acolo întreaga vară, transformând iarba în smocuri răzleţe de paie presate pe pământul uscat şi tare ca fierul. Azi vreo douăzeci şi unul de camioane erau parcate în capătul cel mai îndepărtat, printre ele fiind şi trei containere frigorifice şi două autocisterne cu combustibil. Peste şaptezeci de automobile, combiuri, furgonete şi jeepuri erau adunate în jurul camioanelor; în cele mai multe erau familii, cu copii şi părinţi care îşi dezmorţeau picioarele înainte de ultimul transport. Câmpurile de o parte şi de alta ofereau imagini similare.

Am oprit lângă un ofiţer care stătea chiar după intrare şi i-am arătat permisul nostru. S-a uitat la el şi a rânjit în vreme ce ne bifa de pe listă.

– Deci tu eşti doctorul?

– În persoană.

– Bun. Mai trebuie să ajungă vreo cinci maşini şi suntem gata. Eu sunt omul de legătură al convoiului, aşa că voi călători

cu voi tot drumul până la noua casă. Orice problemă apare, vino și spune-mi.

– Sigur.

– Vrei să verifici echipamentul medical pe care îl iei, să te asiguri că e totul acolo? Noii tăi vecini au verificat restul lucrurilor.

Am condus spre celelalte mașini și am ieșit toți. Câțiva bărbați erau în camioane verificând containerele și paleții care erau înăuntru. Având în vedere cât cheltuisem cu toții, m-am bucurat să văd cât de minuțios verificau inventarul. Teoretic, echipamentele și proviziile din camioane erau suficiente ca să fim o comunitate independentă în următorul an.

– Nu durează mult, i-am spus lui Zoe. Trebuie să fim asigurați. În țara noilor veniți, cel care deține tehnologia deține controlul.

– Noi mergem să facem cunoștință cu lumea.

Pe unii i-am cunoscut și eu în timp ce căutam cele două containere cu medicamente și echipamente medicale. Păreau toți oameni normali, cumsecade. Un pic prea înflăcărați și prea bucuroși să te cunoască, așa cum bănuiesc că eram și eu. Dar urma să petrecem o groază de timp împreună. Restul vieții, dacă totul mergea bine.

Jumătate de oră mai târziu a ajuns și ultimul din grup, eram mulțumiți, tot ce cumpărasem prin newsuffolklife.co.uk era aici și ofițerii organizau convoiul pentru ultima bucată de drum.

– Unde-i gaura de vierme, a întrebat Steve plângăreț când ne-am întors la mașină. Vreau să o văd.

– Mai sunt vreo trei kilometri, i-a răspuns Zoe. Doar atât mai avem.

Camioanele au fost primele care au părăsit locul de întâlnire și au intrat pe drumul de tarmac ce duce spre gaura de vierme,

cu noi ceilalți urmându-i. Pe partea stângă era o bandă lată, pe care înainta un șir constant de oameni cu rucsacuri. Nu vedeam capătul rândului nici înainte, nici înapoi. Pe măsură ce se apropiau de gaura de vierme, se putea vedea pe fețele tuturor același zâmbet entuziast. Probabil că eu și Zoe arătam la fel.

– Acolo! a strigat deodată Olivia.

Arăta spre copacii de cealaltă parte a șirului de oameni. Un moment, am fost confuz, parcă un soare răsărea printre trunchiurile copacilor. Apoi am depășit crângul și puteam vedea clar gaura de vierme.

Golul în timp și spațiu era de fapt o sferă de vreo 270 metri în diametru. Murray o deschisese în așa fel încât ecuatorul să fie la nivelul solului, lăsând o emisferă care se înălța în aer. Nu era nimic solid acolo, doar locul unde se termina o planetă și începea alta. Treceai hotarul și Noul Suffolk se întindea în fața ta. Acesta era vestitul efect optic, care îi făcea pe mulți să se înfioare și chiar să-și întoarcă privirea. Cu cât te apropiai de prag peisajul extraterestru era vizibil chiar în fața ta, în emisferă. Totuși, se deschide în afară, întinzând în fața ochilor tăi o adevărată panoramă. Nu exista nici un înăuntru.

Pe Noul Suffolk era dimineață devreme, soarele cu nuanțe cărămizii răsărea, trimițând o strălucire roșiatică ce lumina peisajul englez.

Mai aveam doar vreo șapte sute de metri. Copiii erau înmărmuriți, fermecați de gaura de vierme. Eu și cu Zoe ne-am zâmbit fulgurant, triumfători.

Drumul se curba, aliniindu-se cu gaura de vierme, și trecea printr-o porțiune ușor adâncită, care înlesnea trecerea. Polițiști erau postați de o parte și de alta, echipați pentru intervenție. Se legănau înainte și înapoi, încercând să țină departe de drum o

hoardă de protestatari. Se vedeau bannere și pancarte fluturând. Strigătele și scandările ajungeau la noi, peste sunetul convoiului. Tot felul de lucruri zburau prin aer pe deasupra polițiștilor și cădeau pe șosea. Cei cu rucsacuri alergau încovoiați, cu mâinile deasupra capului, încercând să se apere de atacul de deasupra.

Unele lucruri bufneau pe acoperișul BMW-ului. Copiii au scâncit. Am văzut o piatră alunecând într-o parte. Nu mai conta. Primul camion al convoiului ajunsese la gaura de vierme. L-am văzut trecând dincolo, bubuind în timp ce traversa zona bătătorită care tăia peisajul extraterestru, profilat pe lumina soarelui care răsărea. Eram atât de aproape.

Apoi Olivia a început să strige:

– Tati, tati, oprește!

87. Guvernului nu-i este permis să angajeze mai mult de un manager la un număr de doisprezece oameni în orice departament. Nici un departament guvernamental nu va cheltui pe administrație mai mult de zece la sută din bugetul alocat.

88. Guvernul nu va oferi șomaj. Orice persoană care nu are o slujbă are dreptul la două hectare de pământ arabil și i se va da destulă sămânță pentru a putea să trăiască din recoltă.

89. Nu se vor plăti taxe pentru moșteniri. Moartea nu este o acțiune supusă taxelor. Cetățenii au dreptul să lase moștenire tot ce au agonisit oricui doresc.

JANNETTE

Ne-a luat ore întregi să ajungem de la gară la gaura de vierme. Mișcarea pentru responsabilizare publică trebuia să furnizeze

autobuze. N-am văzut decât două și dura o veșnicie să parcurgă traseul aproape blocat dintre gară și locul unde avea loc protestul. Cât despre supraveghetorii mișcării, ei s-au luat la bătaie cu purtătorii de rucsacuri care se revărsau din gară, cereau informații și voiau să știe dacă pot folosi autobuzele noastre. Poliția ținea la distanță cele două facțiuni cât putea de bine, dar parcarea era într-o continuă stare de semirevoltă.

Abbey a profitat de așteptare ca să-și facă plinul la o dugheană. Când am ajuns în autobuz era complet beată, și nu era o bețivană tăcută.

În timp ce ne târam pe pasajul de pe șosea se putea vedea șirul compact de autovehicule nemișcate, coagulat pe străzile de dedesubt. Erau sute, și toate își așteptau rândul să iasă de pe șosea. Fiecare plin de oameni care voiau să treacă prin gaura de vierme. *Atât de mulți?* Auzisem că era așa în fiecare zi.

Autobuzul a ajuns în sfârșit la locul protestului. În timp ce coboram, un imens avion 747 a zburat la joasă altitudine deasupra capetelor noastre spre aeroportul de la Stanstead, aflat la câțiva kilometri mai la nord. A trebuit să îmi acopăr urechile, sunetul motoarelor era prea puternic. N-am recunoscut logoul companiei aeriene, dar în mod sigur aducea încă o gloată de refugiați din străinătate care voiau să se alăture exodului.

L-am urmărit pe cer, și chiar în fața mea era gaura de vierme. Arăta ca un fel de bulă galben-aurie așezată pe orizont. M-am holbat la lumina rozalie care emana de acolo.

– Nu mi-am dat seama că era așa de mare, am mormăit.

Apropierea de imensitatea aia mă intimida. În sfârșit înțelegeam cum de au dispărut așa mulți oameni, înghițiți de promisiunile stupide ale lui Murray.

– Haide într-acolo, a bolborosit Abbey și a luat-o la pas prin grămada de protestatari din fața noastră.

Mi-am adus minte de ce nu mai mergeam la proteste. Toată acea fantezie că se formează legături cu ceilalți, împărtășirea unui scop comun cu cei cu care călătoreai, cântatul, camaraderia, disprețul comun. Totul era o vrăjeală.

În primul rând nu doar cei de la Mișcarea pentru responsabilizare veniseră să se facă auziți. Mai erau și o grămadă de tovarăși care nu aparțineau nici unei organizații și căutau doar să facă scandal. Mare scandal. M-am trezit aruncată de ici colo, ca o minge ieftină. Toată lumea voia să puncteze, împingându-se în mine. Strigătele neîncetate erau asurzitoare. Am fost lovită de pancarte de mai multe ori, când cei care le cărau se odihneau lăsându-le jos.

Apoi ne-am apropiat mult prea tare de frontul de polițiști și o doză de bere m-a lovit în umăr. Am tresărit din cauza șocului. Din fericire era goală. Dar deasupra am văzut sticle zburând, ceea ce mi-a dat mari emoții.

– Lasă-mă să trec, găozarule! a tunat Abbey.

Cel mai apropiat ofițer de poliție i-a aruncat o privire confuză. În momentul următor lovea în scutul lui cu furie.

– Am dreptul să trec, nu mă poți opri, javră fascistă, asta încă e o țară liberă, de ce nu te duci să i-o tragi șefului tău, dă-mi drumul.

În tot acest timp s-a împins în scutul lui. Eu eram presată în spatele ei. Mărinimoși, tovarășii din spatele meu depuneau un efort considerabil să-și adauge forța împingerii. Am strigat de durere că mă striveau, dar nu a auzit nimeni sau nu i-a păsat.

Ceva trebuia să cedeze. A fost lanțul poliției. Dintr-odată m-am trezit împleticindu-mă în față și aterizând peste Abbey,

care căzuse peste polițist. Urale răgușite au răsunat din spatele meu. Se auzeau o grămadă de fluiere. Am auzit câini lătrând și am început să mă smiorcăi înfricoșată. Uram câinii... eram terifiată la vederea lor. Polițiști se mișcau cu repeziciune să astupe gaura. Oameni se luaseră la trântă și de o parte, și de alta. Protestatarilor le erau puse cătușe și erau târâți de acolo. Am auzit haine rupându-se și am văzut sânge.

Cineva m-a smucit de gulerul bluzei, trăgându-mă în picioare. Plângeam și tremuram. Genunchiul îmi ardea și de abia puteam să mă las pe el.

O cască de polițist mi-a apărut în față.

– Ți-e bine? a întrebat o voce înfundată din spatele vizorului aburit.

N-am putut decât să mă văicăresc. A fost patetic, dar eram atât de nefericită și cuprinsă de panică, încât nu-mi mai păsa.

– Stai aici! Așteaptă!

Am fost împinsă pe una dintre bariere. La trei metri sub mine, cei cu rucsacuri fugeau înainte, înnebuniți de frică. Autovehiculele care se îndreptau spre gaura de vierme fâșâiau pe lângă, șoferii hotărâți țineau tare de volan.

Am văzut un BMW imens, cu o remorcă pentru cai. Șoferul se holba la ceva. Recunoașterea vizuală a fost instantanee.

– Ia-ți mâinile alea împuțite de pe mine, nerodule, ăsta e atac la persoană, știi că o să te târăsc prin tribunale, desfă mamă dracului cătușele, sunt prea strânse, mă torturezi intenționat, ajutor, ajutor, urla Abbey în spatele meu.

– E Colin, am șoptit. Abbey, ăla e Colin! Vocea mea devenea stridentă.

– Ce?

– Colin! gesticulam frenetic.

Olivia stătea pe bancheta din spate, cu fața lipită de geam, uitându-se la toți bezmeticii ăia.

– Îi ia cu el. Doamne Dumnezeule, îi duce dincolo de gaura de vierme.

Abbey l-a împins eroic pe polițistul care o aresta.

– Prinde-i! a urlat la mine. Mișcă-te!

Trei polițiști au sărit pe ea. Umărul ei s-a izbit de mine. M-am rostogolit în jos pe barieră, dând sălbatic din brațe să mă echilibrez. Genunchiul mă durea îngrozitor. M-am prăbușit peste cineva cu rucsac și apoi pe tarmac, la doar câțiva centimetri de o furgonetă care m-a ocolit cu o mișcare violentă.

– Ia-i! zbiera Abbey. Ia-i înapoi! Sunt ai tăi! E dreptul tău!

Toate autovehiculele frânau. Am ridicat ochii. Lumea se îngrămădise în spatele mașinii lui Colin, care se oprise. Geamul șoferului a coborât lin, iar el și-a scos capul. Ne-am uitat lung unul la altul. Un întreg potop de emoții i s-au perindat pe chip. Mai ales furie, dar am văzut și regret.

– Haide odată, a spus cu o voce plină de îngrijorare.

Portiera din spate s-a deschis.

M-am uitat la ușa deschisă. M-am ridicat în picioare. M-am uitat înapoi, în susul barierei, la figura fioroasă a lui Abbey. Înapoi la mașină. Gaura de vierme aștepta de partea cealaltă a mașinii. Mașinile claxonau exasperate, oamenii îmi zbierau să mă mișc.

Am luat-o spre BMW-ul cu ușa deschisă. Știam că era o decizie morală greșită. Cel puțin eu așa o consideram. Dar ce altceva puteam să fac?